

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. června 2020 **odvolání obžalovaného pprap. Pavla V.**, narozeného xxx ve Vrchlabí, trvale bytem xxx, adresa pro doručování xxx, a odvolání **poškozeného Dušana K.**, narozeného xxx, podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 2. 2020, č. j. 3 T 32/2019-453, takto:

Podle § 256 tr. ř. se obě odvolání **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Obvodní soud pro Prahu 7 rozhodl napadeným rozsudkem ze dne 4. 2. 2020, č. j. 3 T 32/-453, tak, že obžalovaný V. narozený xxx ve Vrchlabí, byl shledán vinným přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění dopustil tak, že *dne 4. 8. 2018 v době od 21:30 hodin do 21:40 hodin v xxx, na zahrádce restaurace Xxx, poté, co poškozeného direktivně žádal, ať po sobě uklidí rozbitý půllitr od piva a následně jej dvakrát otevřenou dlaní razantně strčil do brudníku, když poškozený na jeho slovní výzvu nereagoval, čímž ho postupně zatlačil nejméně 3 metry k rohu restaurace, kde se poškozený oprávněně začal bránit z obavy před dalším napadáním stříkáním pepřovým sprejem, za přítomnosti nejméně tří dalších osob poškozeného srazil k zemi, kde ho dvakrát udeřil pěstí velkou intenzitou do obličej, čímž mu způsobil pohmoždění hlavy, krevní výron levé tváře a periokulární krajiny, oděrku zevně levého obočí, tříštivou zlomeninu spodní plochy levé očníce, zlomeninu boční plochy levé očníce, pohmoždění levého oka, zlomeninu tří ploch dutiny horní čelisti vlevo, zakrvácení do této dutiny a dvojnásobnou zlomeninu levého jařmového oblouku, tedy zranění, které poškozeného omezovalo v běžném způsobu života po dobu nepřevyšující 5 týdnů pro svou bolestivost, omezené vidění a pohyb horní čelisti při komunikaci a přijímání potravy, a pro nutnost dodržování klidového režimu a dalších režimových opatření.* Za tyto trestné činy byl obžalovaný odsouzen podle § 146 odst. 1, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 2 roky. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo, aby během zkušební doby podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu, které trestným činem způsobil. Dále byla obžalovanému uložena podle § 228 odst. 1 tr. tr. povinnost nahradit:
 - poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČO: 41197518, se sídlem Praha 3, Orlická 2020/4, částku ve výši 46 288 Kč,
 - poškozenému Dušanu K., nar. xxx, částku ve výši 36 655 Kč, k rukám jeho zmocněnce, Mgr. Jana Poláčka, advokáta se sídlem AK v Praze 1, Zlatnická 1127/4.
 - poškozenému Dušanu K., nar. xxx, nemajetkovou újmu ve výši 169 891 Kč, vše k rukám jeho zmocněnce, Mgr. Jana Poláčka, advokáta se sídlem AK v Praze 1, Zlatnická 1127/4. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byl poškozený Dušan K., nar. xxx, odkázán se zbytkem nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, a to do všech výroků rozsudku. Má za to, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi, popsany skutek byl soudem I. stupně chybně posouzen a měl by být viny zproštěn. Soud nesprávně hodnotil tvrzení svědků,

bez odůvodnění neuvěřil tvrzení obžalovaného. Soud ignoroval skutečnost, že poškozený byl opilý, což muselo snížit jeho rozpoznávací schopnosti i paměť. Poškozený tvrdil nepravdy ať už proto, že by si událost nepamatoval nebo tak jednal se záměrem podpořit svůj nepřiměřený nárok na náhradu škody, vedený snahou pomstít se obžalovanému. Nesprávně soud posoudil výpověď svědkyně V., když nevzal v úvahu její antipatii vůči obžalovanému jakožto policistovi i jeho partnerce. Ta navíc incident neviděla. Výpověď svědkyně J. soud hodnotil jako nevěrohodnou, přestože neuvedl žádné důvody. Soud se řádně nezabýval osobnostními rysy poškozeného, který trpí poruchou osobnosti, jedná se o pasivně agresivní osobu, která má tendenci vyvolávat konflikty, a trpí narcistní poruchou osobnosti, což v kombinaci s minimálně 2 ‰ alkoholu v krvi působí výbušnou kombinaci. To potvrzuje verzi obžalovaného, že po jeho výzvě k úklidu, poškozený první zaútočil pepřovým plynem. Arogantní tón a rány pěstí do obličeje poškozeného tak mohou být pouze alkoholovou představou poškozeného. Ani výpověď svědkyně V. nevyvrací obhajobu obžalovaného, neboť není jisté, nakolik mohla registrovat, zda obžalovaný do poškozeného strčil nebo na něj položil ruku, kdy obžalovaný má s obdobným jednáním ze své praxe policisty pohotovostní a motorizované jednotky bohatou zkušenost. Soud se nezabýval skutečností, že obžalovaný měl u sebe pepřový plyn a psa služebního plemene. Obhajoba obžalovaného, že se z jeho strany jednalo o nutnou obranu a reakci na útok pepřovým plynem nebyla vyvrácena. Z lékařských vyšetření nevyplývají žádné modřiny či jiná zranění na hrudníku poškozeného. Soud rovněž nevzal v patrnost nelogický způsob použití pepřového plynu. Je obtížné si představit, že obžalovaný, který je policistou v perfektní kondici, provozuje bojové sporty a je zcela střízlivý, si nevšimne, že poškozený vyndá z kapsy pepřový plyn a začne na něj stříkat (nevšimnou si toho ani servírky). Obžalovaný tak má za to, že provedeným dokazováním nebyla vyloučena jeho obhajoba, podle které jednal v nutné obraně na útok pepřovým plynem ze strany poškozeného. Charakter zranění potvrdil jeho výpověď, že poškozeného udeřil až po útoku pepřovým sprejem 2 nebo 3 údery směrem na jeho hlavu a ihned svého jednání zanechal. Soud si z jednotlivých výpovědí svědků, poškozeného i obžalovaného vytvořil vlastní verzi celé události, která odpovídá běžné hospodské rvačce. Ta ale oproti hospodským rvačkám běžným byla jiná v tom, že obžalovaný byl střízlivý, poškozený má patologickou osobnostní poruchu, je prokázaným neléčeným alkoholikem. Obžalovaný oproti tomu je kladně hodnocen, psychologické vyšetření absolvoval s výsledkem bez sklonu k agresi. Obžalovaný se ale choval nesprávně, když z místa činu utekl, což při dočasném poškození zraku lze pochopit. Obžalovaný má za to, že je vhodné dokazování doplnit znaleckým posudkem z oboru psychologie zaměřeným na věrohodnost účastníků a zejména na osobnostní poruchy poškozeného a jejich možný vliv na vznik konfliktu a chování poškozeného. Dosud předložené posudky totiž byly zaměřené na zjištění existence rozsahu poškození zdraví poškozeného, nikoli na příčiny vzniku konfliktu. Obžalovaný proto navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a obžalovaného obžaloby v plném rozsahu zprostil nebo aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

3. Rovněž se proti rozsudku v zákonné lhůtě odvolal poškozený Dušan K., který rozsudek napadl ve výroku o náhradě škody a jiné nemajetkové újmy, jímž byl odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozený souhlasí s výpočtem ušlého výdělku ve výši 36 655 Kč. Poškozený požadoval bolestné ve výši 122 627,93 Kč a bylo mu přiznáno ve výši 134 891 Kč. Domnívá se, že je-li zákonem daná možnost modifikace bolestného, měla být spíše vyšší. Poškozený nesouhlasí s výši přiznané nemajetkové újmy 35 000 Kč, když požadoval 200 000 Kč. V tomto odkazuje na znění zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a tr. zákoníku. S ohledem na jeho utrpěný zásah do osobnostních práv spojený se vznikem zranění je třeba chápat jako zásah, jímž byla snížena jeho důstojnost, a byl zasažen jeho život. Přiměřené zadostiučnění musí být určeno tak, aby byly odčiněny i

okolnosti zvláštního zřetele hodné včetně úmyslného způsobení újmy, obava poškozeného ze ztráty života nebo vážné poškození zdraví. Dle poškozeného se jednalo o intenzivní zásah do jeho osobnostní sféry, který lze považovat za závažný zásah do tělesné integrity. Nastalou nemajetkovou újmu by vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku jako závažnou pocítovala zpravidla každá fyzická osoba (NS ČR 30 Cdo 3322/2008). Pokud jde o vytrpění bolesti a duševní strádání, pak uvádí, že některá jeho zranění trvají v současné době déle než rok a devět měsíců a omezují poškozeného i sekundárně – fyzické následky (jízva). Poškozený namítá, že mu nebyla přiznána náhrada za snížení důstojnosti fyzické osoby nebo její vážnosti ve společnosti. Rovněž mu nebyly přiznány v požadované výši prožité duševní útrapy, které soud nespravedlivě odhodnotil. V současné době trvají následky již rok a cca devět měsíců. Nelze očekávat, že by najednou jeho obtíže vymizely nebo se jeho stav stabilizoval. Poškozený proto navrhuje, aby byl výrok ve věci náhrady škody zrušen a rozsudek změněn tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. bude obžalovaný povinen nahradit poškozenému Dušanu K., nar. xxx, škodu ve výši 36 655 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 583 716 Kč, to vše k rukám jeho zmocněnce, Mgr. Jana Poláčka.

4. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání, a shledal odvolání obžalovaného a poškozeného K. nedůvodnými.
5. Odvolací soud po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, které mu předcházelo, konstatuje, že samotné řízení v této trestní věci není zatíženo žádným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práv obžalovaného na obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení, a z tohoto pohledu nejsou odvolacím soudem v postupu obvodního soudu shledávány vady, které by odůvodňovaly zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Orgány činné v trestním řízení postupovaly tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Odvolací soud se přesvědčil, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. byly provedeny všechny důkazy, které mohly k úplnému objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro věcně správné rozhodnutí. Správná skutková zjištění obvodní soud rovněž správně právně kvalifikoval.
6. Oproti odvolateli je odvolací soud toho názoru, že provedené důkazy hodnotil obvodní soud způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 tr. ř., tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, své závěry přesvědčivě, vyčerpávajícím způsobem a logicky vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku, tak jak mu ukládá ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. Odvolací soud považuje hodnocení důkazů provedené obvodním soudem za správné, přičemž připomíná, že hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu, před kterým jsou důkazy prováděny a odvolací soud je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl (§ 263 odst. 7 tr. řádu).
7. Vina obžalovaného byla jednoznačně prokázána, když soud vyslechl veškeré podstatné svědky zejména servírku V., přítelkyni obžalovaného J., kolegu poškozeného Noska a náhodného kolemjdoucího M.. Obvodní soud pracoval hned s několika verzemi, výpovědí, které si navzájem odporovaly, zejména co do počátku stíhaného incidentu. Obžalovaný sám připouštěl, že poškozeného dvakrát pěstí tvrdě uhodil, mechanismus vzniku zranění poškozeného údery pěstí potvrdil znalec z oboru zdravotnictví, odvětví

soudního lékařství MUDr. Miloš Sokol, Ph.D. Soud dále uvěřil výpovědi svědkyně V., která neměla žádný zájem některé straně přisvědčovat, naopak věrohodným i objektivním způsobem podrobně popsala průběh celého incidentu. Zejména uvedla k počátku incidentu, že obžalovaný nevstoupil mezi ni a poškozeného jako nárazník, jak uvádí obžalovaný, naopak potvrdila výpověď poškozeného, že obžalovaný se do věci aktivně vložil a poškozenému začal panovačně rozkazovat. Poškozený oproti tomu byl opilý, odevzdáný. Dále uvedla, že obžalovaný do poškozeného dvakrát strčil otevřenou dlaní do hrudníku, poté ho tlačil za roh restaurace. Svědkyně se snažila zabránit stupňujícímu se konfliktu a v tu chvíli byla zasažena aerosolovým oblakem pepřového spreje, který na svou obranu vytáhl poškozený. I odvolací soud považuje výpověď svědkyně V. za objektivní, a to přes to, že poškozenému krátce po útoku napsala SMS „stojím za Vámi“. Odvolací soud má současně za to, že soud I. stupně řádně hodnotil i výpověď svědkyně J., která jako přítelkyně obžalovaného naopak měla důvod ve své výpovědi stranit obžalovanému. O její nevěrohodnosti rovněž vypovídá její snaha zatajit totožnost obžalovaného a mlčení v tomto směru vyžadovala i od svědkyně V.. Obvodní soud pak posoudil jednání obžalovaného a svědkyně J. po činu jako jednání v rozrušení či zmatenosti, když obžalovaný z místa činu okamžitě odešel, aniž by se nechal alespoň vodou ošetřit v oblasti očí po zásahu pepřovým sprejem, a svědkyně J. po příjezdu policie uvedla, že účastníkem incidentu byl pro ni neznámý muž. Soud I. stupně řádně v odůvodnění rozsudku uvedl, proč výpovědi svědkyně J. v částech neuvěřil, když ta hned po činu se jala prosit svědkyni V., aby policii při příjezdu nesdělovala totožnost obžalovaného a sama policii sdělila, že se jednalo o jí neznámého člověka. Již v této fázi tedy svědkyně J. jednoznačně chtěla vypovídat ve prospěch obžalovaného. Obvodní soud při zjišťování skutkového stavu nikterak významně nevycházel ani z výpovědi poškozeného.

8. Námitka obžalovaného, že to byl právě poškozený, kdo zaútočil jako první pepřovým sprejem a že šlo z jeho strany o nutnou obranu, není důvodná, neboť naopak bylo prokázáno, že to byl obžalovaný, kdo svým výbojným jednáním konflikt začal. Tato odvolací námitka obžalovaného, že jednal v nutné obraně, je jen opakováním jeho obhajoby uplatněné v řízení před soudem prvního stupně, se kterou se obvodní soud vyčerpávajícím způsobem vypořádal v písemném odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 7. – 9., se kterým se odvolací soud zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje. V tomto konkrétním případě se zcela jistě ani o intenzivní exces obrany nejednalo, když to byl obžalovaný, kdo sám inicioval incident. Soud I. stupně k věci zjišťoval poranění poškozeného a mechanismus jeho vzniku prostřednictvím výpovědi soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Znalec vypověděl, že s největší pravděpodobností poškozenému byla způsobena zranění nejméně dvěma po sobě jdoucími tvrdými ranami pěstí. K tomu obžalovaný ale uvádí, že z lékařských vyšetření nevyplývají žádné modřiny či jiná zranění na hrudníku poškozeného. Svědkyně V. k této věci ale neuvedla, že by se jednalo o rány pěstí do hrudníku. Pouze rány otevřenou dlaní. V této fázi konfliktu tak úder obžalovaného ještě nebyly takové intenzity, aby na těle poškozeného zanechaly stopy. K věci byla ještě vyslechnuta znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Takto provedené dokazování považuje i odvolací soud za dostatečné, neboť na jeho základě bylo možné zjistit skutečný skutkový stav.
9. Obžalovaný dále namítl, že soud I. stupně nevzal v potaz skutečnost, že poškozený měl u sebe pepřový plyn a psa služebního plemene. Obhajoba tímto výrokem pouze nastiňuje hypotetické situace, které by mohly nastat, které ale absolutně nejsou součástí nyní projednávané věci. Předpokládají vlastnosti, které možná obžalovaný připisuje poškozenému. Tato obhajoba tedy spíše svědčí o praxi obžalovaného, nikoli o individuálním přístupu k poškozenému. V tomto konkrétním případě nebylo pro

posouzení věci podstatné, zda má obžalovaný s sebou bojového psa. Ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá, že by se pes jakkoli zapojil do předmětného incidentu. Pepřové spreje proti psům se navíc skutečně prodávají a prodávají se právě za účelem předcházení soubojů mezi psy. Pokud tedy poškozený měl u sebe pepřový sprej, nemůže mu to jakkoli být kladeno k tíži. Obžalovaný navíc sám ještě vyzdvihuje svou převahu vůči poškozenému, neboť nejen že se profesně živí jako strážce zákona, ale rovněž ve volném čase se věnuje bojovým sportům a v době předmětného incidentu byl strážlivý. Ze svých zkušeností tak věděl, že druhů reakcí poškozeného mohla být řada a že je nelze předvídat. Ze skutkových zjištění vyplývá, že poškozený použil pepřový sprej až v momentě, kdy již byl napaden obžalovaným a použil jej tedy jako obranu, když už nevěděl, jakým jiným způsobem se obžalovanému ubránit. Obžalovaný dále napadá nelogičnost použití pepřového plynu a fakt, že si tohoto útoku nevyšimly ani servírky. Naopak svědkyně V. uvedla, že byla zasažena aerosolovým oblakem pepřového spreje. Ani tato námitka tak není důvodná.

10. Obžalovaný tak ve svém odvolání opět nereflektuje na situaci, do které se svým vlastním nepřiměřeně agresivním jednáním dostal. Naopak on sám by z pozice a zkušeností policisty měl být schopen situaci a její rizika vyhodnotit. Obžalovaný napadá osobnost poškozeného, přičemž vzhledem k průběhu celého útoku a pro posouzení viny obžalovaného je tato otázka v zásadě nepodstatná. V dosavadním průběhu řízení ani v odvolání obžalovaný nikterak neodůvodňuje ani nereaguje na fakt, že celý spor začal právě on sám. Že si je obžalovaný vědom své viny naopak prokazuje skutečnost, že z místa činu utekl ještě před příjezdem svých kolegů. Nelze přisvědčit jeho námitce, že při dočasném poškození zraku lze takový útek pochopit. Naopak. Pokud obžalovaný měl poškozený zrak, měl sečkat na místě a požádat o podání vody zaměstnanci restaurace. Jak obžalovaný ze svého pracovního zařazení jistě ví, mýdlová voda nebo fyziologický roztok se používají na zmírnění následků pepřových sprejů. Proto tedy nedává smysl, že by se obžalovaný okamžitě z místa činu vzdálil, neboť takto ochromen, skoro oslepen, mohl sobě způsobit další zranění. Tato námitka obhajoby je tak nejen nedůvodná, ale je i nelogická.
11. Odvolací soud jako nadbytečný zamítl návrh obžalovaného na doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie zaměřeným na věrohodnost účastníků a zejména na osobnostní poruchy poškozeného a jejich možný vliv na vznik konfliktu a chování poškozeného. Obvodní soud již sám nechal vypracovat na duševní stav poškozeného K. znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, který zpracovali znalci MUDr. Gabriela Lebllová a PhDr. Marek Preiss, Ph.D. (č. l. 354-363) a jehož závěry stvrdila u hlavního líčení znalkyně MUDr. Lebllová (č. l. 432-434). Znalci u poškozeného nezjistili duševní poruchu – psychózu, zjistili však poruchu osobnosti se zvýšenou emoční nestabilitou a egocentričností s tím, že poškozený prožívá stres s menší pružností a adaptace na zátěž bývá horší. Znalci též konstatovali, že poškozený neutrpěl posttraumatickou stresovou poruchu. Závěry znalců zvážil soud při rozhodování o nároku na přiznání nemajetkové újmy (viz bod 29. odůvodnění rozsudku), nemají však žádný význam pro posouzení viny obžalovaného, neboť tato byla jednoznačně prokázána nejen výpovědí poškozeného K., ale i dalšími důkazy s ní korespondujícími, zejména výpověďmi svědků V. a Noska, které obvodní soud hodnotil jako věrohodné, lékařskými zprávami objektivizujícími zranění, která poškozený v důsledku brutálního útoku obžalovaného utrpěl, jakož i znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Z uvedených důvodů považuje odvolací soud návrh na doplnění dokazování znaleckým zkoumáním věrohodnosti obžalovaného a poškozeného (věrohodnost posuzuje nalézací soud v souladu se zásadami bezprostřednosti a ústnosti) a zkoumáním vlivu osobnostní

- poruchy poškozeného na vznik konfliktu, za nadbytečný a irelevantní, neboť vina obžalovaného byla jednoznačně prokázána.
12. Soud I. stupně správně kvalifikoval, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, neboť poškozenému způsobil poranění, které podle § 122 odst. 1 tr. zákoníku představuje takovou poruchu zdraví, jež porušením tělesných funkcí poškozenému znesnadnila nikoli jen po krátkou dobu obvyklý způsob života a vyžádala si lékařské ošetření. Správné je i posouzení zavinění obžalovaného, když jednal minimálně v nepřímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, představujícím jeho vědomí o možném způsobení následku v podobě ublížení na zdraví poškozeného a jeho srozumění s tímto následkem. Zde je nyní opět nutné připomenout, že obžalovaný je specifickým pachatelem, neboť ze své pracovní i volnočasové praxe ví, jaká intenzita útoku může způsobit jaké zranění. Obvodní soud i správně zhodnotil, že tímto jednáním v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku obžalovaný rovněž naplnil všechny zákonné znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, neboť se dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného. V bodě 13. Odůvodnění napadeného rozsudku obvodní soud náležitě vysvětlil, jaké skutečnosti jej vedly k tomu, že jednání obžalovaného nekvalifikoval přísněji jako zločin těžké újmy na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku. I s tímto závěrem se odvolací soud ztotožňuje.
 13. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud I. stupně řádně vycházel z ustanovení § 37, § 39, § 40 tr. zákoníku. Soud I. stupně zhodnotil, že obžalovaný je mladým mužem v produktivním věku. Polehčuje mu, že dosud nebyl odsouzen. Další polehčující okolnosti ani odvolací soud neshledal. Neshledal ale ani okolnosti přitěžující. Odvolací soud je ale ve shodě s názorem soudu I. stupně, že obžalovaný nemá žádný nadhled a neprojevil žádnou lítost. Soud I. stupně na základě těchto zjištění správně uložil úhrnný trest dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, neboť obžalovaný byl odsouzen pro více trestných činů. Nejprísněji trestný činem je v daném případě ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku s rozpětím zákonné trestní sazby trestu odnětí svobody šest měsíců až tři léta. Soud I. stupně tak uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, tedy v dolní polovině zákonné trestní sazby, který i odvolací soud považuje za přiměřený. Výkon trestu soud I. stupně podmíněně odložil na zkušební dobu 2 roky, a i podle názoru soudu odvolacího je tato doba dostatečným časovým rámcem pro sledování chování obžalovaného, zejména zda podle svých sil bude hradit škodu a nemajetkovou újmu poškozeným. I odvolací soud tak uložený trest považuje za správný.
 14. K trestnímu řízení se řádně a včas s nárokem na náhradu škody ve výši 46 288 Kč připojila poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, která hradila náklady na léčení poškozeného. Rovněž se s nárokem na náhradu škody připojil poškozený, a to za ušlý zisk ve výši celkem 46 374 Kč (období prvotní léčby a pracovní neschopnost, která si vyžádala také následná operační extrakce kovového materiálu z místa poranění a za náklady vynaložené na léčení ve výši 8 000 Kč, tj. příplatek za nadstandartní pokoj). Poškozený dále požadoval odčinit také vzniklou nemajetkovou újmu, tj. bolestné ve výši 122 628 Kč, náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 263 789 Kč, a další nemajetkovou újmu ve výši 200 000 Kč. Konečně se k trestnímu řízení připojila poškozená Pražská správa sociálního zabezpečení s nárokem na náhradu škody ve výši 13 801 Kč, představující vyplacené dávky nemocenské. Obvodní soud však o tomto nároku na náhradu škody napadeným rozsudkem nerozhodl s odůvodněním, že před zahájením dokazování v hlavním líčení opomněl podle § 206 odst. 2 tr. ř. tento nárok přecíst (zástupce PSSZ se k hlavnímu líčení nedostavil, ačkoli PSSZ byla řádně a včas o termínu hlavního líčení vyrozuměna), a proto o něm nemohl rozhodnout. S tímto názorem obvodního soudu se odvolací soud neztotožňuje, neboť z obsahu trestního spisu je zřejmé, že poškozená Pražská správa sociálního zabezpečení v přípravném řízení

uplatnila vůči obžalovanému nárok na náhradu škody v částce 13 801 Kč (č. l. 288), tedy v rámci adhezního řízení uplatnila podle § 43 odst. 3 tr. ř. nárok na náhradu škody řádně a včas. Skutečnost, že samosoudce v hlavním líčení před zahájením dokazování opomněl tento návrh podle § 206 odst. 2 tr. ř. přecíst, je formálním pochybením, které nebránilo obvodnímu soudu o tomto nároku v napadeném rozsudku rozhodnout. Vzhledem k tomu, že Pražská správa sociálního zabezpečení, které byl napadený rozsudek doručen (městským soudem) v zákonné lhůtě odvolání nepodala, nemohl o tomto nároku rozhodnout ani odvolací soud. Nárok Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky byl dle § 228 odst. 1 tr. ř. ve spojení s § 2960 občanského zákoníku a § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, přiznán v navrhované výši, neboť bylo prokázáno, že způsobená škoda vznikla v přímém důsledku protiprávního jednání, kterého se dopustil obžalovaný.

15. Poškozenému K. soud I. stupně přiznal nárok na náhradu škody v celkové výši 36 655 Kč a nemajetkové újmy ve výši 169 891 Kč. Se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy soud podle § 229 odst. 2 tr. ř. poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
16. Poškozený souhlasí s výpočtem náhrady škody spočívající v ušlém výdělků a nákladech za nadstandartní pokoj. Výrok v tomto bodě nenapadá. Co napadá je výrok ohledně nemajetkové újmy. Odvolací soud tak připomíná, že v případě způsobené újmy na zdraví má podle § 2958 občanského zákoníku škůdce peněžitou náhradou poškozenému odčinit vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy, a vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, také tzv. ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Soud I. stupně ke stanovení této výše řádně použil Metodiku Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Výši bolestného lze ovšem vyčíslit až v době stabilizace bolesti. Obžalovaný k prokázání svého nároku pro stanovení výše bolestného nechal vypracovat a obvodnímu soudu předložil znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemajetkové újmy na zdraví a jeho dodatek zpracovaný znalkyní MUDr. Olgou Škodovou, ze kterého obvodní soud vycházel, přičemž zohlednil i další okolnost případu ve smyslu § 2957 obč. zákoníku. Tímto znaleckým posudkem a jeho dodatkem bylo ohodnoceno zranění poškozeného celkem 412 body (367 bodů za bolest vytrpěnou v důsledku zranění v roce 2018 a 45 bodů za bolest vytrpěnou v roce 2019), při správně vypočtené hodnotě jednoho bodu 295,04 Kč v roce 2018 a 318,85 Kč v roce 2019 přiznal obvodní soud poškozenému správně celkem částku 134 891 Kč, a to za současného navýšení bolestného podle § 2957 obč. zákoníku o 10%, když přihlédl ke skutečnosti, že zranění bylo způsobeno úmyslným nevyprovokovaným jednáním obžalovaného. Soud I. stupně opatřil své rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy mimořádně podrobným odůvodněním, ve kterém do detailu rozebral a nadstandardně uvedl, proč v některých položkách návrhu poškozeného nevyhověl. Odvolací soud nicméně celé odůvodnění napadené části výroku o náhradě nemajetkové újmy považuje za správné. Poškozený například namítá, že mu nebyla přiznána náhrada za snížení důstojnosti fyzické osoby nebo její vážnosti ve společnosti a že se jednalo o intenzivní zásah do jeho osobnostní sféry, který lze považovat za závažný zásah do tělesné integrity. Bezpochyby se v případě obžalovaného jednalo o trestné jednání, které bylo nepřijemnou životní zkušeností. Soud I. stupně řádně zvážil veškeré okolnosti. Soud I. stupně tak správně přiznal za vytrpěné duševní útrapy poškozenému částku ve výši 35 000 Kč. Lze tak opakovaně shrnout, že odčinění další nemajetkové újmy přichází v úvahu v případech, kdy intenzita vytrpěné bolesti a duševního strádání zjevně překročila obvyklou míru, nebo se jedná o jinou mimořádnou a specifickou okolnost případu nespádající ani do odčinění bolestného, ani do odčinění ztížení společenského uplatnění. Není proto namístě tuto kategorii nemajetkové újmy nepřiměřeně rozšiřovat o okolnosti, které jsou sice nežádoucí či

nepříjemné, ale v obdobných případech běžné – v takovém přístupu by totiž docházelo k nesystémovému stírání rozdílů mezi jednotlivými druhy nemajetkových újem na zdraví (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2017 sp. zn. 25 Cdo 2245/2017). Odvolací soud tak má za to, že i část výroku o náhradě nemajetkové újmy poškozenému K. je správná.

17. Vzhledem k tomu, že odvolací soud shledal zákonným jak výrok o vině, tak výroky o trestu a náhradě škody, obě odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat **dovolání**, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 24. června 2020

JUDr. Vladana Woratschová, v.r.

předsedkyně senátu